

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
LETHAL

By arrangement with MARIA CARVAINS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI
Translated from the English LETHAL

Copyright © 2011 by Sandra Brown Management, Ltd.

First Published in the United States by Grand Central Publishing, New York

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00892-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN

**SKRIVENI
DOKAZ**

Preveo Aljoša Molnar

Beograd, 2014.

„Mamice?“
 „Mmm?“
 „Mamice?“
 „Mmm?“

„U dvorištu je neki čika.“

„Šta kažeš?“

Četvorogodišnja devojčica stala je kod čoška kuhinjskog stola i čežnjivo gledala fil kojim je majka premazivala kolač. „Daj mi malo, mamice?“

„*Molim te*, daj mi malo. Kad završim, daću ti da poližeš posudu.“

„Napravila si čokoladni.“

„Zato što ti najviše voliš čokoladu, a ja najviše volim tebe“, rekla je namignuvši joj. „I“, dodala je otežući, „dodaću i mrvice čim završim s glazurom.“

Emili se nasmešila, a potom se zabrinuto namrštila. „Bolestan je.“

„Ko je bolestan?“

„Čika.“

„Koji čika?“

„U dvorištu.“

Emiline reči konačno su se probile kroz urođeni majčinski filter koji je zanemarivao nevažno dečje brbljanje. „Stvarno ima nekog napolju?“ Onor je stavila premazani kolač na tacnu, vratila lopaticu u činiju s filom i odsutno obrisala ruke krpom dok je obilazila oko ćerke.

„Leži na zemlji jer je bolestan.“

Emili je krenula za majkom iz kuhinje u dnevni boravak. Onor je pogledala kroz prozor levo i desno, ali sve što je videla bio je travnjak prekriven travom svetog Avgustina, koji se blago spuštao prema doku.

Iza trošnih drvenih dasaka doka tromo su se kretale vode rukavca, s pokojim vilinskim konjicom koji je pretraživao vodenu površinu i mestimično je uznemiravao. Jedan ulični mačak, koji Onor nije shvatio ozbiljno kad mu je rekla da ovo *nije* njegov dom, vrebao je nevidljivi plen u zasadu cinija jarkih boja.

„Em, nema tamo...“

„Pored grma s belim cvetovima“, tvrdoglavo reče Emili. „Videla sam ga kroz prozor u mojoj sobi.“

Onor ode do vrata, otključa ih, smaknu rezu, stupi na trem i pogleda u pravcu grma sirijskog hibiskusa.

I bio je tamo, ležao je ničice, delimično na levom boku, lica okrenutog od nje, leve ruke ispružene iznad glave. Ležao je nepokretno. Onor čak nije primetila ni da mu se grudni koš pomera, što bi značilo da diše.

Brzo se okrenula i nežno gurnula Emili nazad kroz vrata. „Dušo, idi u maminu sobu. Telefon mi je na stočiću. Donesi ga, molim te.“ Ne želeći da preplaši kćerku, govorila je mirno koliko je mogla, ali je ipak žurno stupila s trema i potrčala po rosnoj travi prema ispruženoj figuri.

Kad se približila, videla je da mu je odeća prljava, mestimično iscepana i umrljana krvlju. Nekoliko krvavih mrlja videlo se i na izloženoj koži njegove ispružene ruke i šake. Jedan ugrušak mu je umrsio pramen crne kose na temenu.

Onor je kleknula i dodirнула ga po ramenu. Kad je zaječao, odahnula je od olakšanja. „Gospodine? Čujete li me? Povređeni ste. Pozvaću pomoć.“

Toliko brzo je skočio da ona nije imala vremena ni da ustukne, a kamoli da se odbrani. Kretao se munjevitom brzinom i veoma precizno. Levom rukom ju je strelovito ščepao za vrat s leđa, dok joj je desnom zarivao kratku, tupu cev pištolja u blago ulegnuće gde su joj se spajala rebra. Uperio je pištolj nagore i ulevo, poravnajući ga pravo s njenim srcem, koje se nadimalo od straha.

„Ko je još tu?“

Glase žice slediše joj se od straha; nije mogla da odgovori.

Stisnuo joj je vrat i ponovio, zlokobno naglašavajući reči: „*Ko je još tu?*“

Pokušala je nekoliko puta pre nego što je uspela da promuca: „Moja... moja čer...“

„Osim deteta?“

Odmahnula je glavom. Ili je bar pokušala. Ubistveno snažno ju je stiskao za vrat. Mogla je da oseti pritisak svakog prsta.

Njegove plave oči sekle su poput lasera. „Ako me lažeš...“

Skriveni dokaz

Nije čak morao ni da završi pretnju da bi iz nje isterao jecaj. „Ne lažem. Kunem se. Same smo. Nemojte nas povrediti. Moja ćerka... ima samo četrina godine. Nemojte je povrediti. Uradiću sve što hoćete, samo nemojte...“
„Mamice?“

Onor srce preskoči i ona ispusti slabašan jecaj poput bespomoćne životinje uhvaćene u klopku. Pošto još nije mogla da okrene glavu, samo je pogled skrenula prema Emili. Ona je bila udaljena nekoliko metara, stajala je ljupko na svojim krivim nogicama, s plavim uvojcima koji su joj uokvirivali milo lice i bucmastim prstićima što su provirivali ispod ukrasa na njenim sandalama u obliku ružičastih svilenih latica. Držala je mobilni telefon, zabrinutog izraza na licu.

Onor je bila preplavljena ljubavlju. Pitala se da li je ovo poslednji put kako vidi Emili živu i zdravu, i nedirnutu. Ova misao je bila toliko grozna da joj je naterala suze na oči, ali zbog deteta, ona ih namah treptanjem ukloni.

Nije primećivala da joj zubi cvokoću sve dok nije pokušala da progovori. Uspela je da prozbori: „U redu je, zlato.“ Pogled je vratila na lice čoveka, koga je samo mali pokret okidača delio od raznošenja njenog srca u paramparčad. Emili će ostati sama i prestravljena, njemu na milost.

Molim te. Onor ga je nemo preklinjala pogledom. A onda je to i prošaputala: „Preklinjem vas.“

Te čelične, hladne oči privlačile su njene poput magneta dok je polako sklanjao pištolj. Uperio ga je prema zemlji i postavio iza svoje butine da ga Emili ne vidi. Ali neposredna opasnost još je bila tu.

Sklonio je šaku s Onorinog vrata i okrenuo se prema Emili. „Ćao.“

Nije se smešio kad je to rekao. S obe strane njegovih usta pojavile su se blede linije poput zagrada, ali Onor nije ni pomislila da su one nastale kao posledica čestog osmehivanja.

Emili ga je stidljivo pogledala i ukopala vrh sandalice u debelu travu. „Zdravo.“

Ispružio je ruku. „Daj mi telefon.“

Nije se ni pomerila, a kada je pucnuo prstima svoje ispružene šake, promrmrljala je: „Nisi rekao *molim te*.“

Izgleda da je njemu *molim te* bio potpuno nepoznat koncept. Ali nakon par trenutaka, ipak je rekao: „Molim te.“

Emili zakorači prema njemu, ali zatim odmah stade i pogleda u Onor, tražeći dozvolu. Mada su Onorine usne skoro nekontrolisano drhtale, uspela je da ih namesti u nešto što je ličilo na osmeh. „U redu je, zlato. Daj mu telefon.“

Emili stidljivo pređe razdaljinu koja ih je delila. Kad je bila dovoljno blizu da se mogu dodirnuti, nagnula se i ispustila telefon u njegov dlan.

Njegova krvlju umazana šaka sklopila se oko njega. „Hvala.“

„Nema na čemu. Hoćeš da pozoveš deku?“

Pogledao je Onor. „Deku?“

„Dolazi večeras na večeru“, radosno obznani Emili.

I dalje fiksirajući Onor, čovek otegnuto izgovori: „Je li tako?“

„Da li voliš picu?“

„Picu?“ Ponovo je pogledao Emili. „Aha. Naravno.“

„Mama kaže da smem da jedem picu za večeru jer pravimo žurku.“

„Hm.“ Ubacio je Onorin mobilni telefon u prednji džep prljavih farmerki, a onda joj obuhvatio mišicu slobodnom rukom i podigao je dok je ustajao. „Izgleda da sam došao tačno na vreme. Hajdemo unutra. Ispričaćes mi sve o večerašnjoj žurki.“ Ne puštajući Onor, terao ju je da korača prema kući. Noge su joj bile toliko slabe da su je jedva nosile onih prvih nekoliko nesigurnih koraka. Emili je pažnju privukao mačak. Potrčala je za njim dozivajući ga: „Mac, mac“, dok je on bežao u živicu na drugom kraju dvorišta.

Čim se Emili dovoljno udaljila da ih ne čuje, Onor je rekla: „Imam nešto novca. Nije mnogo, dvesta dolara možda. Ima i nešto nakita. Možete sve da uzmete. Samo vas molim da ne povredite moju ćerku.“

Sve vreme dok je ovo govorila očajnički je gledala po dvorištu tražeći nešto što bi mogla da iskoristi kao oružje. Namotano crevo na stalku pored pristaništa? Saksija sa geranijama na poslednjem stepeniku? Jedna od cigala u zemlji, koje su ovičavale cvetnu leju?

Nikad ne bi stigla, čak i kada bi uspela da mu se izmigolji iz šaka; osećala je po jačini njegovog stiska da bi to bilo teško, ako ne i nemoguće. A još dok bi to i pokušavala, on bi jednostavno pucao u nju. Onda bi ostao sam, da s Emili radi šta god hoće. Ova misao joj potera žuč u grlo.

„Gde ti je čamac?“

Ona se okrenu i pogleda ga tupo.

Nestrpljiv, isturio je bradu prema pustom doku. „Ko je isplivio čamcem?“

„Nemam ja čamac.“

„Ne zajebavaj me.“

„Prodala sam ga kad je... pre dve godine.“

Izgleda da je odmeravao njenu iskrenost, a onda ju je pitao: „Gde ti je auto?“

„Parkiran je ispred.“

Skriveni dokaz

„Ključevi su tamo?“

Oklevala je, ali kad je pojačao stisak, odmahнула je glavom. „Unutra su. Vise pored kuhinjskih vrata.“

Krenuo je uza stepenice trema, gurajući je ispred sebe. Osetila je kako joj pištolj udara u kičmu. Okrenula je glavu, spremivši se da zovne Emili, ali on je spreči. „Neka je zasad.“

„Šta ćete da uradite?“

„Pa, prvo...“, rekao je, otvorio vrata i gurnuo je unutra ispred sebe. „Prvo ću da se uverim da me nisi lagala kad si rekla da nema više nikog. A onda... pa videćemo.“

Osetila je koliko je napet dok ju je gurao iz prazne dnevne sobe, a onda niz kratak hodnik prema spavaćim sobama. „Nema nikoga osim Emili i mene.“

Pištoljem je gurnuo vrata Emiline spavaće sobe. Vrata se otvoriše i otkriše prostor sav u ružičastom. Niko se tu nije krio. I dalje podozriv, u dva koraka je prešao sobu i otvorio vrata ormana. Zadovoljan što ni tamo nikog nije bilo, izgurao je Onor nazad u hodnik prema drugoj spavaćoj sobi.

Dok su joj se približavali, nagnuo se i zarežao joj u uvo: „Ako tu ima nekog, prvo ću tebe da upucam. Kapiraš?“ Nakratko je okleavao kao da joj pruža šansu da promeni tvrdnju da je sama, ali pošto je ostala nema, šutnuo je vrata vrhom čizme tako jako da su ona snažno udarila u zid iza njih.

Njena spavaća soba izgledala je ironično, skoro podrugljivo spokojno. Sunčevo svetlo, koje se probijalo kroz šalone, crtalo je pruge po parketu, belom štepanom prekrivaču i bledosivim zidovima. Plafonski ventilator je terao čestice prašine da plešu po kosim zracima svetla.

Gurnuo ju je prema ormanu i naredio joj da otvori vrata. Tek delimično se opustio kad je zavirio u kupatilo i otkrio da je i ono prazno.

Pogledao je pravo u nju. „Gde ti je pištolj?“

„Pištolj?“

„Sigurno imaš bar jedan.“

„Ne, nemam.“

Zaškiljio je.

„Kunem se“, rekla je.

„Na kojoj strani kreveta spavaš?“

„Šta? Zašto?“

Nije ponovio pitanje već je samo nastavio da zuri u nju dok mu nije pokazala. „Na desnoj.“

Udaljivši se od nje, prišao je stočiću s desne strane kreveta i proverio fioku. U njoj se nalazila baterijska lampa i džepni roman, ali nije bilo oružja. A onda je, na njeno zaprepašćenje, s kreveta odgurnuo dušek, posteljinu i sve ostalo, dovoljno da bi mogao da pogleda ispod, ništa ne pronašavši osim rama s oprugama.

Isturivši bradu, dao joj je dao znak da ga izvede iz sobe. Vratili su se u dnevni boravak, a odatle u kuhinju, gde je pogledom šarao s jedne tačke na drugu, upijajući sve. Lice mu se ozarilo kad je ugledao kuku s obešenim ključevima kola.

Kad je primetila da ih je spazio, rekla je: „Uzmite auto. Samo idite.“

Ignorišući to, pitao ju je: „Šta se tamo nalazi?“

„Vešernica.“

Prišao je vratima i otvorio ih. Mašina za pranje veša i sušilica. Daska za peglanje sklopljena u udubljenju na zidu. Čiviluk za sušenje donjeg rublja, na kom je i sada visilo nešto veša. Nekoliko čipkanih komada u pastelnim bojama. Jedan crni brusthalter.

Kad se vratio, tako ju je pogledao tim nordijskim očima da joj je lice pretila vreline iako joj je telo oblio ledeni znoj od straha.

Koraknuo je prema njoj, a ona na to ustuknu; to je bila normalna reakcija na smrtnu opasnost, što je on za nju tada predstavljao. Nije se zavaravala da je ikako drugačije.

Čitava njegova pojava delovala je preteće, počev od jezivih očiju i koščate strukture lica. Bio je visok i vitak, a koža na rukama mu je bila zategnuta preko mišića, napetih poput biča. Nadlanica mu je bila sva čvornovata od debelih vena. U odeću i kosu su mu se zapleli ostaci iz bašte – grančice, komadi mahovine, listići. Njemu to izgleda ništa nije smetalo, baš kao ni sasušeno blato na čizmama i nogavicama farmerki. Smrdeo je na močvaru, znoj i opasnost.

U tišini, mogla je da ga čuje kako diše. Mogla je da čuje i otkucaje sopstvenog srca. Bila je potpuno usredsređena na njega i to ju je užasavalo.

Da ga savlada bilo bi nemoguće, a posebno jer bi samo jednim trzajem prsta pravo u nju ispalio metak. Stajao je između nje i floke u kojoj su stajali noževi. Na pultu je stajalo lonče, još uvek napola ispunjeno jutarnjom kafom i dovoljno vruće da ga ošuri. Ali da bi dospela do nje, ili do noževa, morala bi da prođe pored njega, a to se nije činilo verovatnim. Nije verovala da je brža od njega, pa čak i kada bi uspela da stigne do vrata i pobegne, nikad ne bi ostavila Emili.

Skriveni dokaz

Razum i ubeđivanje činili su se kao njena jedina opcija.

„Na sva vaša pitanja sam odgovorila iskreno, zar ne?“ rekla je tihim i kolebljivim glasom. „Ponudila sam vam novac i sve dragocenosti...“

„Ne treba mi tvoj novac.“

Pokazala je na krvave ogrebotine na njegovoj ruci. „Povređeni ste. Glava vam je krvarila. Ja ću... Pomoći ću vam.“

„Prva pomoć?“ frknuo je podsmešljivo. „Bolje ne.“

„Šta onda... šta želite onda?“

„Da saraduješ sa mnom.“

„Kako?“

„Stavi ruke na leđa.“

„Zašto?“

Načinio je nekoliko odmerenih koraka prema njoj.

Ona ustuknu. „Slušajte.“ Navlažila je usne. „Nemojte to da radite.“

„Stavi ruke na leđa“, ponovio je smireno, ali naglašavajući svaku reč.

„Molim vas.“ Izgovorila je ovo kroz jecaj. „Moja devojčica...“

„Neću ti dvaput reći.“ Prišao joj je za još jedan korak.

Ona se ponovo udalji i nasloni se leđima na zid.

Poslednjim korakom joj se približio na svega par centimetara. „Uradi to.“

Instinkt joj je govorio da mu se usprotivi, da mu zarije nokte i šutne ga, u pokušaju da spreči, ili bar odloži ono što se činilo neizbežnim. Ali pošto se plašila za Emilinu sudbinu u slučaju da mu se ne povinuje, uradila je kako joj je naređeno i spojila šake kod krsta, gurnuši ih između sebe i zida.

Nagnuo se sasvim prema njoj. Ona je okrenula glavu na stranu, ali on ju je uhvatio za podbradak i okrenuo je prema sebi.

Rekao joj je kroz šapat: „Vidiš da mogu vrlo lako da te povredim?“

Pogledala ga je u oči i kao obamrla potvrdila klimanjem.

„Ali *neću* te povrediti. Obecavam ti da neću povrediti ni tebe ni tvoje dete. Ali moraš da radiš sve što ti kažem. Dobro? Jesmo li se dogovorili?“

Mogla je da izvuče neku utehu iz ovog obećanja i pored toga što nije verovala u njega. Ali tog trenutka je shvatila ko je on i čitavo telo joj odjednom pretrnu od užasa.

Bez daha, ona hrapavo reče: „Vi ste... Vi ste sinoć pobili sve one ljude.“

Kobern. K-o-b-e-r-n. Ime Li, srednje ime nepoznato.“
 Narednik Fred Hokins iz tamburske policijske stanice skino-
 99 K nuo je šešir i obrisao znoj s čela. Ono mu je već bilo masno od
 vrućine, a nije bilo još ni devet sati. U sebi je prokleo prosečnu temperaturu
 priobalnog dela Luizijane. Čitavog života je živeo ovde, a pošto se niko ni-
 kad ne privikne na sparnu vrelinu, što je bivao stariji, to mu je više smetala.

Razgovarao je mobilnim telefonom sa šerifom susednog terabonskog
 okruga i predočavao mu činjenice o sinoćnjem masovnom ubistvu. „Postoje
 šanse da je to samo pseudonim, ali to ime se pojavljuje na obrascima za za-
 poslenje i jedino je sa čim trenutno možemo da radimo. Uzeli smo otiske s
 njegovog auta... Da, i to je veoma čudno. Čovek bi pomislio da će zbrisati s
 lica mesta, ali njegov auto još se nalazi na parkingu za zaposlene. Možda je
 mislio da će ga brzo primetiti. Ili možda, kad razmislim, ako hladnokrvno
 ubiješ sedmoro ljudi, verovatno ne razmišljaš logično. Najbolje što možemo
 da pretpostavimo jeste da je otišao odatle pešice.“

Fred je napravio pauzu da predahne. „Već sam pustio njegove otiske u
 nacionalni sistem. Kladim se da će nešto isplivati. Tip kao što je ovaj sigurno
 ima ranije prekršaje. Šta god iskopamo biće prosleđeno, ali ne očekujem
 da dobijem dodatne informacije, pa ne bi trebalo ni ti da se nadaš. Iz ovih
 stopa počni da ga tražiš. Jesi li dobio moj faks?... Dobro. Kopiraj ga i podeli
 svojim zamenicima.“

Dok je šerif uveravao Freda u sposobnost njegovog odeljenja da pronađe
 čoveka u begu, Fred je klimnuo Doralu, svom bratu blizancu, koji mu se
 pridružio kod patrolnog automobila pored kog je stajao.

Bio je parkiran uz ivicu državnog auto-puta sa dve trake, u srebrnastoj
 senci koju je bacaio bilbord sa reklamom kluba za gospodu, koji se nalazio

Skriveni dokaz

u blizini njuorleanskog aerodroma. Sto kilometara do izlaza. Najhladnija pića. Najvrelije žene. Potpuno nage.

Sve je to Fredu zvučalo sjajno, ali sumnjao je da će u skorije vreme potražiti bilo kakvu zabavu. Bar dok Li Kobern ne bude optužen.

„Dobro ste čuli, šerife. Najkrvavije mesto zločina koje sam ikada imao nesreću da istražujem. Pravo pogubljenje. Sem Marset je upucan u potiljak iz neposredne blizine.“

Šerif je izrazio svoju zgađenost zbog okrutnosti zločina, a onda prekinuo vezu uz obećanje da će se odmah javiti ako psihopatu primete u njegovom okrugu.

„Brljivac je dosadan kao proliv“, požalio se Fred bratu dok je prekidao vezu.

Doral mu pruži plastičnu čašu. „Izgledaš kao da ti treba kafa.“

„Nemam vremena.“

„Bolje ga nađi.“

Fred nestrpljivo skide poklopac sa čaše i otpi malo. Glava mu se trznu od iznenađenja.

Doral se nasmejao. „Pomislio sam da bi ti dobro došla jača, da te prodrma.“

„Nismo za džaba blizanci. Hvala ti.“

Dok je Fred pio kafu s velikodušno usutim alkoholom, gledao je u red patrolnih automobila parkiranih duž ivice puta. Desetak uniformisanih ljudi iz raznih službi muvalo se po okolini, neki su razgovarali mobilnim telefonima, drugi gledali mape, a većina je delovala zbunjeno i preplašeno poslom koji im predstoji.

„Kakva zbrka“, promrmlja Doral.

„Kaži mi nešto što ne znam.“

„Kao gradonačelnik, došao sam da ponudim bilo kakvu pomoć koju ja ili grad Tambur možemo da pružimo.“

„Kao glavni istražitelj na ovom slučaju, cenim podršku grada“, kaza Fred šaljivo. „Sad kad smo završili sa zvaničnim sranjima, kaži mi, šta misliš kuda je pobjegao?“

„Ti si pandur, nisam ja.“

„Ali ti si najbolji tragač kilometrima uokolo.“

„Otkad je Edi poginuo, možda.“

„Pa, Edi više nije tu, tako da si ti taj. Delom si pravi lovački pas. Pronašao bi i iglu u plastu sena.“

„Aha, ali igle nisu tako ljigave kao ovaj tip.“

Doral je došao obučen ne kao gradski funkcioner, već kao lovac, budući siguran da će ga njegov brat blizanac regrutovati za poteru. Skinuo je kačket i njime hladio lice dok je zurio prema ivici šume gde su se okupljali svi učesnici potere.

„Zbog te njegove ljigavosti sam se i zabrinuo.“ Fred bi ovo priznao samo svom bratu. „Moramo da uhvatimo tog kučkinog sina, Dorale.“

„I to jebeno odmah.“

Fred sasu ostatak svoje burbonom začinjene kafe i baci praznu čašu na suvozačko sedište auta. „Spreman?“

„Ako čekaš na mene, onda već kasniš.“

Njih dvojica se pridružiše odredu za poteru. Kao njen organizator, Fred izdade naređenje. Policajci se raspršiše i počеше da se probijaju kroz visoku travu, prema drveću na obodu guste šume. Goniči pustiše pse tragače.

Poteru su započeli na ovom mestu jer je jedan motociklista, koji je pokraj puta menjao probušenu gumu, sinoć video nekog čoveka kako trči prema šumi. Nije mislio na to sve dok krvavi zločin kod stovarišta *Royal traking kompanije* nije jutros objavljen u lokalnim vestima. Procenjeno vreme kad se ubistvo dogodilo ugrubo odgovara vremenu kad je spazio jednu osobu – koju ne može da opiše jer je bila predaleko – kako nestaje u šumi, pešice i žurno. Nazvao je tambursku policiju.

Nije im to bilo od bogzna kakve pomoći, ali pošto nisu imali nikakvih drugih tragova, evo ih kako pokušavaju da pronađu trag koji će ih odvesti do navodnog masovnog ubice, izvesnog Lija Koberna.

Doral je pognuo glavu i proučavao zemlju. „Da li je Kobernu poznata ova teritorija?“

„Ne znam. Možda je poznaje kao svoj dlan, a možda nikad u životu nije video močvaru.“

„Nadajmo se da je ovo drugo.“

„U njegovim prijavama za posao piše da je pre Tambura živeo u Orindžu, u Teksasu. Ali proverio sam adresu i lažna je.“

„Znači da niko zasigurno ne zna odakle je došao.“

„Nemamo ni koga da pitamo“, suvo reče Fred. „Oni s kojima je radio na stovarištu su mrtvi.“

„Ali u Tamburu je već trinaest meseci. Sigurno nekog poznaje.“

„Niko se još nije javio.“

„A niko i neće, zar ne?“

Skriveni dokaz

„Mislim da neće. Nakon onog sinoć, ko bi želeo da tvrdi da mu je prijatelj?“

„Šanker? Konobarica? Neko kod koga je kupovao potrepštine?“

„Policajci se raspituju. Jedan kasir iz *Rauza* koji mu je nekoliko puta naplatio namirnice rekao je da je prilično ljubazan, ali da definitivno nije družljiv tip. Rekao je da je uvek plaćao u kešu. Proverili smo broj njegovog socijalnog osiguranja. Nema kreditnih kartica, nema dugova. Nema račun ni u jednoj banci u gradu. Unovčavao je svoje čekove od plate na jednom od onih mesta koja to rade za procenat.“

„Nije hteo da ostavlja nikakve tragove.“

„I uspeo je.“

Doral upita da li su se raspitivali kod komšija.

„Lično sam ih ispitao“, odgovorio je Fred. „Svi u stambenoj zgradi ga znaju iz viđenja. Žene misle da je na neki način i zgodan.“

„Kako na neki način?“

„Želele bi da ga pojebu, ali misle da je problematičan.“

„I to je taj *način*?“

„Naravno da je to taj *način*.“

„Ko ti je to rekao?“

„To je nešto što jednostavno znam.“ Munuo je blizanca u rebra. „Znaš da se razumem u žene bolje nego ti.“

„Nemoj da mi prodaješ muda za bubrege.“

Obojica su se zakikotali, a onda se Fred ponovo uozbilji. „Ljudi s kojima sam pričao znali su da ne treba da se petljaju s Kobernom, što u stvari nije bio problem, jer je dolazio i odlazio a da nikom ne bi čak ni klimnuo u znak pozdrava.“

„Devojke?“

„Niko ne zna da je ijednu imao.“

„Momci?“

„Niko ne zna da je ijednog imao.“

„Pretražio si mu stan?“

„Temeljno. Imao je garsonjeru u istočnom delu grada i nijednu prokletu stvar u njoj koja bi nam nešto otkrila. Radna odela u ormanu. Gomila pita s piletinom u zamrzivaču. Čovek je živeo kao monah. Primerak umrljanog sportskog magazina na stočiću. Televizor, ali bez kablovske. Nijedna lična stvar na čitavom prokletom mestu. Nikakva sveska, kalendar, adresar. Ništa.“

„Kompjuter?“

„Ne.“

„A šta je s telefonom?“

Fred je pronašao jedan mobilni telefon na mestu zločina i ustanovio da nije pripadao nijednom od izrešetanih ljudi. „Dva skorašnja poziva, jedan onom očajnom kineskom restoranu što isporučuje na teritoriji grada i jedan dolazni od neke reklamne agencije.“

„I to je sve? Dva razgovora?“

„Za trideset šest sati.“

„Proklet bio.“ Doral spljeska muvu koja ga je peckala.

„Proveravamo i ostale pozive iz telefona. Da vidimo čiji su brojevi. Ali ovog trenutka ne znamo o Liju Kobernu ništa više osim da je tamo negde i da ćemo najebati ako ga ne uhvatimo.“ Snizivši glas, Fred dodade: „Više bih voleo da ga vratim u plastičnoj vreći nego s liscama. Najbolje što može da nam se desi? Pronaći ćemo njegovo beživotno telo kako pliva u nekom rukavcu.“

„Meštani se uopšte ne bi žalili. Marseta su izuzetno cenili. Praktično je bio jebeni princ Tambura.“

Sem Marset bio je vlasnik *Royal traking kompanije*, predsednik Rotari kluba i starešina u Katoličkoj školi *Sveti Bonifacije*, starešina izviđača i mason. Predsedavao je raznim odborima i obično bio na čelu parade kad se održavala pokladna proslava. Bio je stub društva i čovek kog je narod cenio i voleo.

Sada je bio samo leš s rupom od metka u glavi i, kao da to nije bilo dovoljno da ga ubije, još jednim metkom u grudima za svaki slučaj. Za ostalih šest žrtava pucnjave ljudi verovatno neće toliko žaliti, ali ubistvo Marseta je garantovalo da će se održati konferencija za štampu s televizijskim prenosom, i to već rano izjutra. Prisustvovala su brojne lokalne novine iz priobalnog dela države, kao i sve glavne televizijske stanice Nju Orleansa.

Fred je sedeo na čelu, za mikrofonom, a pored njega gradski funkcioneri, uključujući i njegovog brata blizanca. Njuorleanska policija pozajmila je tamburskoj policiji crtača koji je po opisima komšija napravio skicu Kobernovog lica: belac, visine metar devedeset, prosečne težine, atletske građe, crne kose, plavih očiju; trideset četiri godine, sudeći po prijavama za posao.

Fred je završio konferenciju za novinare prekrivajući televizijske ekrane crtežima i upozoravajući meštane da budu uvereni da je Kobern još uvek u ovom području i da ga smatraju naoružanim i opasnim.

„Malo si preterao“, reče mu Doral, misleći na Fredove završne reči. „Bez obzira na to koliko je Li Kobern ljigav, svi će mu biti za petama. Mislim da nema šanse da pobegne odavde.“

Skriveni dokaz

Fred pogleda u brata i podiže jednu obrvu. „Stvarno misliš tako ili je to više neka želja?“

Pre nego što je Doral stigao da mu odgovori, zazvoni Fredov mobilni telefon. Pogledao je ko ga zove i nasmešio se bratu. „Tom van Alen. FBI dolazi u pomoć.“

Kobern se postepeno udaljivao od žene, ali je njen strah i pored toga bio skoro opipljiv. Dobro je. I treba da ga se plaši. Strah će je podstaći na saradnju. „Traže vas“, rekla je.

„Ispod svakog kamena.“

„Policajci, saobraćajci, dobrovoljci. Psi.“

„Čuo sam ih rano jutros kako kevcu.“

„Uhvatiće vas.“

„Još nisu.“

„Trebalo bi da bežite.“

„Volela bi to, zar ne, gospođo Džilet?“

Lice joj je postalo još ukočenije od straha, što je značilo da joj činjenica da zna kako se preziva nije promakla. Nije nasumično izabrao baš njenu kuću da u njoj potraži skrovište. Kuća – kao i ona sama – bili su određeni.

„Mamice, maca je pobegla u žbunje i neće da izađe.“

Kobern je bio leđima okrenut prema vratima, ali devojčicu je čuo kako ulazi i čuo je kako joj sandale šljapkaju po parketu dok je išla prema kuhinji. Ali nije se okrenuo prema njoj. Pogled mu je ostao prikovan za majku.

Njoj je lice pobeleželo kao kreda. Usne su joj ostale praktično bez krvi dok je pogledom munjevito prelazila s njega na dete. Ali Kobern joj u sebi odade priznanje što je zadržala bezbrižnost i raspoloženje u glasu. „To mace i rade, Em. Kriju se.“

„Kako to?“

„Maca te ne poznaje, možda se plaši.“

„To je šašavo.“

„Jeste. Prilično je šašavo.“ Ponovo je pogledala Koberna i odmah namerno dodala: „Maca bi trebalo da zna da joj nećeš nauditi.“

Skriveni dokaz

U redu je, nije glup. Shvatio je poruku. „Ako pokušaš“, blago je rekao, „ogrebaće te, pa će te boleti.“ Ne ispuštajući majčin prestravljen pogled, tutnuo je pištolj pod pojas farmerki i prebacio ivicu majice preko njega, pa se tek onda okrenuo. Dete je piljilo u njega s nekom nametljivom radoznalošću.

„Boli li te glavica?“

„Šta?“

Ona pokaza na njegovu glavu. Posegnuo je i dodirnuo zgrušanu krv. „Ne, ne boli me.“

Obišao ju je dok je prilazio stolu. Još otkako je kročio u kuhinju usta su mu se punila pljuvačkom od mirisa sveže ispečenog kolača. Skinuo je papir sa jednog kolača i odgrizao pola, nakon čega je proždrljivo strpao i drugu polovinu u usta, posegnuvši odmah za još jednim. Nije jeo još od juče u podne, a gazio je kroz močvaru čitave noći. Umirao je od gladi.

„Nisi oprao ruke“, reklo je dete.

Progutao je kolač, praktično u komadu. „Šta?“

„Trebalo bi da opereš ruke pre nego što jedeš.“

„Stvarno?“ Sljuštio je papir s drugog kolača i odgrizao veliki komad.

Dete svečano klimnu. „To je pravilo.“

Munjevito je pogledao ženu, koja je stala iza kćerke i zaštitnički postavila ruke na njena ramena. „Ne poštujem ja pravila baš uvek“, rekao je on. Držeći ih na oku, prišao je frižideru, otvorio ga i izvadio plastičnu flašu s mlekom. Odvrnuo je poklopac, nagnuo flašu prema ustima i počeo da otpija u velikim gutljajima.

„Mamice, on pije iz...“

„Znam, dušo. Ali ovog puta mu nećemo zameriti. Veoma je žedan.“

Dete je zapanjeno posmatralo dok je ispijao najmanje trećinu mleka pre nego što se zaustavio da udahne. Obrisao je usta bridom šake i vratio flašu u frižider.

Dete je namreškalo nos. „Odelo ti je prljavo i smrdljivo.“

„Upao sam u potok.“

Njene oči se razrogačiše. „Slučajno?“

„Otprilike.“

„Jesi li imao mišice?“

„Mišice?“

„Umeš li da plutaš na stomaku?“

Ne shvatajući, on pogleda majku. Ona reče: „Naučila je da pluta na stomaku, na časovima plivanja.“

„Ja još uvek moram da nosim mišice“, rekla je devojčica, „ali imam zlatnu zvezdicu na mom sertifikatu.“

Nervozno, majka ju je okrenula i poterala prema vratima dnevne sobe. „Mislim da je vreme za Doru. Hajde idi malo da gledaš dok ja porazgovaram sa... sa našim gostom.“

Ali devojčica upre nogama. „Ali rekla si da ću polizati posudu.“

Majka je oklevala, a onda je uzela gumenu lopaticu iz posude s filom i pružila joj je. Ona je radosno prihvatila i reče mu: „Nemoj da jedeš više kolača. Treba da ostane malo za rođendan.“ A onda odjuri iz prostorije.

Žena se okrenula prema njemu, ali ništa nije rekla dok nisu začuli zvuke televizijske emisije. Tek tada ona reče: „Otkud znate kako se prezivam?“

„Ti si udovica Edija Džileta, je li tako?“ Ona je samo zurila u njega. „Hajde, nije to tako teško pitanje. Jesi li ili nisi?“

„Jesam.“

„Znači, ako se nisi preudala...“

Ona odmahnu glavom.

„Onda je logično da te oslovim sa *gospođa Džilet*. Kako ti je ime?“

„Onor.“

Onor? Nikad nije čuo da se neko tako zove. A opet, ovo je bila Luizijana. Ljudi su imali čudna imena, kao i prezimena. „Pa, Onor, ne moram da ti se predstavljam, zar ne?“

„Rekli su da vam je ime Li Kolijer.“

„Kobern. Drago mi je. Sedi.“ Pokazao je na stolicu kod kuhinjskog stola. Oklevala je, a onda izvukla stolicu i lagano sela na nju.

Izvadio je mobilni telefon iz prednjeg džepa farmerki i ukucao broj, a onda vrhom čizme zakačio nogu druge stolice i seo naspram nje s druge strane stola. Zurio je u nju dok je čekao da mu se neko javi.

Ona se vrpaljila u stolici. Spojila je šake u krilu i sklonila pogled od njega, a onda se, skoro prkosno, ponovo okrenula prema njemu i ostala tako. Bila je preplašena nasmrt, ali se trudila da to ne pokaže. Žena je imala petlju i to mu se sviđalo. Više je voleo da se bakće s prkosom nego s cmizdrenjem i preklinjanjem.

Kad se javio snimljeni odgovor automatske sekretarice, opsovao je sebi u bradu, a onda sačekao na signal i rekao: „Znaš ko zove. Sve je otišlo dođavola.“

Čim je prekinuo vezu, ona reče: „Imate li saučesnika?“

„Moglo bi se tako reći.“

„Je li i on bio tamo za vreme... pucnjave?“